

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10138** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от КСО.

Образувано е по жалба на Р. И. К., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], вх.А, ет.4, ап.15 чрез адв. Г. У. със съдебен адрес и адрес за призоваване [населено място], [улица], ет.1, ап.3 срещу Решение №1040-21-528/27.08.2025г на Директор на ТП на НОИ -С., с което е оставена без уважение жалбата на К. срещу Разпореждане №214-00-17128-6 от 21.07.2025г на длъжностно лице по осигуряването и безработицата като неоснователна.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност и неправилност на издадения акт. Твърди се нарушение на процесуалния и материалния закон, както и несъответствие с целта на закона. Според жалбоподател е работил в дружество „АО-Компани“ ЕООД на длъжност „автомонтьор“ от 13.01.2021г до 14.08.2023г, като изпълнявал трудовите си задължения. Неплащането на осигурителните му вноски от работодател нямало за правна последица заличаване на стажа. Счита, че дискриминационно за собствениците и управителите на дружеството се сочат данни за необразованост, криминално минало и тъй като държавата е допуснала дружеството да съществува, то административният орган следва да докаже умисъл и пряка отговорност на жалбоподател за неплащане на осигуровки или за неосъществяване на трудова дейност. Твърди, че има нужната квалификация, тъй като е отбил военната си служба като автомонтьор.Иска се оспореното решение на Директора на ТД на НОИ – С. град и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени. Претендира присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, се явява и се представлява от адв. У., който поддържа жалбата. Иска от съда да уважи жалбата и да даде указания на административния орган, които да бъдат съобразени с него. Заявява, че жалбоподател няма вина, че осигурител не е

заплащал осигуровки, иска присъждане на разноски по списък. В дадения от съда срок не представя писмени бележки.

Ответникът по жалбата - Директорът на ТП на НОИ - С. -град – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Заявява, че спорът не е за осигуровките, а за реално извършвана дейност, осигуровките са на декларативен принцип, а контролът е поледващ. Според ответник държавата няма твърдяното от жалбоподател задължение да довнеса неизплатени осигуровки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Депозира писмени бележки.

СГП редовно призована не се явява, не се представлява.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От административната преписка се установява, че със заявление вх. № 214-00-17128 от 15.11.2023 г./л.116/ Р. И. К. е сезирал административния орган с молба за отпускане на ПОБ с приложено копие от Заповед №08/31.10.2023г, издадена от „АО-Компани“ ЕООД за прекратяване на трудовото правоотношение поради закриване на предприятието, считано от 31.10.2023г. Предвид това с Разпореждане №214-00-17128-3/13.02.2024г на ръководител на осигуряването и безработица исканото ПОБ е отпуснато от 15.11.2023г до 08.07.2024г в размер на 37.87лв дневно /л.87/.

При извършена последваща проверка на „АО-Компани“ ЕООД, приключила с Констативен протокол №КВ-5-21-01868070/10.03.2025г /л.34-36/е установено, че дружеството е вписано в ТР при АВ на 17.12.2020г с управител и едноличен собственик на капитала А. М. О. и със седалище и адрес на управление [населено място], р-н В., [улица]. Преди да бъде вписан като собственик и управител на дружеството О. е заемал длъжността „мич превозни средства-ръчно“ в „Смарт сървиз“ ЕООД. По данни от писмо вх.№1043-21-129-41/17.11.2023г от Министерството на правосъдието – ГД „Изпълнение на наказанията“/л.96/, същият е въдворен в Централния Софийски затвор на 23.12.2022г и е освободен на 10.11.2023г поради изтърпяване на наказанието. Според протокола, за периода от м.12.2020г до м.10.2023г от дружеството са подадени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ за 12 лица, за които не са внесени дължимите осигурителни вноски, като за повечето от тях, вкл. за Р. И. К., осигурителните данни служебно са заличавани след проверки от контролни органи на ТП на НОИ С.-град. До дружеството са изпратени съобщения, които са върнати в цялост като непотърсени, контакт не е осъществен и след искано съдействие от 02 РУ СДВР.

Изискана е информация от ТД на НАП С.-офис „В.“, същата е представена с писмо от 28.03.25г-л.49, според която от дружеството е подадена ГДД по чл.92 от ЗКПО за финансовата 2021г с краен финансов резултат – счетоводна загуба, и съставител А. М. О. с декларирана основна дейност с код 4932 „пътнически таксиметров транспорт“, от дружеството не са подавани ГДД за 2020г, 2022г, 2023г, има регистрирано едно фискално устройство с дата на въвеждане в експлоатация 05.02.2021г и с дата на изтичане на контракта 04.02.2024г на адрес [населено място], [улица] наименование на обекта – автосевиз. Данните по чл.5, ал.4 от КСО са подавани по електронен път чрез КЕП с титуляр „Кадемлията 2017“ ЕООД-дружество, за което след извършена проверка по разходите на ДОО е установена липса на извършвана стопанска/търговска дейност и подаваните от него осигурителни данни за наети лица са служебно заличени.

От ИА „Главна инспекция по труда“ са изискани данни и информация. Съгласно получения отговор въпреки предприетите от ИА ГИТ действия, контакт с управителя на дружеството или представляващи го лица не е установен, поради което не е извършена проверка по спазване на

трудовете законодателство.

В хода на извършваните проверки от контролните органи при ТП на НОИ С.-град, на основание чл.44-чл.46 АПК от лица, за които от „АО-Компани“ ЕООД са подавани уведомления за сключени и/или прекратени трудови договори, както и данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, включително за жалбоподател Р. К., е изискана релевантна информация, касаеща трудовата им дейност в дружеството. В тази връзка К. е декларирал, че е работил в дружеството на длъжност „автомонтьор“ по трудов договор от 2021г, с трудово възнаграждение в размер на 1400лв, което му било изплащано в брой на работното място, намиращо се в [населено място],[жк]до магазин „Л.“. Трудовата му дейност се изразява в ремонт на леки автомобили; посочени са лица, с които жалбоподател е работил, но липсват данни за работодателя, както и контакти с него. Приложени са трудов договор и фишове за изплатени трудови възнаграждения.

Контролните органи на ТП на НОИ С.-град са приели, че „АО-Компани“ ЕООД не е извършвало трудова/стопанска дейност по смисъла на ТЗ, с оглед на това са издадени Задължителни предписания №ЗД-1-21-01868157/10.03.2025г за заличаване на подадените от дружеството данни по чл.5, ал.4, т.1 КСО за 11 лица, в т.ч. и за Р. И. К. /л.37/. Задължителните предписания са връчени по реда на чл.110, ал.4 от КСО, съгласно Съобщение №4016-21-1574 от 30.04.2025г, не са обжалвани и са влезли в законна сила /л.41/.

Поради неизпълнението им от страна на осигурител, на основание чл.4, ал.10, т.4 от Наредба №Н-13/17.12.2019г за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, са предприети действия за служебното заличаване на данните /л.33/.

Предвид заличените релевантни данни по чл.5, ал.4 КСО за жалбоподателя, са постановени: Разпореждане №214-00-17128-4/21.07.2025г за отмяна на Разпореждане №214-00-17128-3/13.02.2024г за отпускане на ПОБ /л.32/; Разпореждане №214-00-17128-5/21.07.2025г с отказ за отпускане на ПОБ /л.31/; Разпореждане №214-00-17128-6/21.07.2025г за възстановяване от жалбоподателя на поученото ПОБ за периода от 15.11.2023г до 08.07.2024г в размер на 6059,20лв./л.27/

След обжалване на последното разпореждане /жалба от 30.07.25г-л.26/ и във връзка с посоченото от жалбоподател, че може да представи допълнителни доказателства, след проведен разговор, на 18.08.2025г /л.24-25/, К. е депозирал копия на Трудов договор №008/12.01.2021г /л.19/, на обр. УП-3 изх.№8/01.11.2023г /л.20/, на Заповед №019/14.08.2023г за използване на платен отпуск /л.21/, на фишове за заплати за юли 2021г и за май 2023г /л.23/, както и копие на представена преди това Заповед №08/31.10.2023г за прекратяване на трудовия договора /л.22/.

Извършена е преценка на тези доказателства, ведно с останалите доказателства по делото, с оглед на това е постановено Решение №1040-21-528/27.08.2025г на Директор на ТП на НОИ С.-град, с което жалбата на К. е оставена без уважение като неоснователна /л.13-15/. Решението е изпратено до жалбоподател по пощата, като видно от известие за доставяне, същото е получено на 09.09.2025г /л.17/

По делото са приети жалбата, ведно с приложения -копие на книжка, издадена от Г. на жалбоподател и административната преписка и писмените доказателства, представени от административния орган.

Административен Съд С. – град, III отделение, 67 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално

допустима, а разгледана по същество, е неоснователна.

При така очертаната фактическа обстановка съдът формира и правните си изводи:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № 1040-21-528/27.08.2025 г. на Директора на ТП на НОИ С. -град. В тази връзка съдът установи, че оспорваното Решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО

– директор на ТП на НОИ С. -град, по делото е представена Заповед № 1712/17.08.2015 г. /л. 16/, с която Т. В., подписал решението, е назначен на длъжност директор на ТП на НОИ С. -град считано от 15.08.2015 г. за неопределен срок. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран.

Процесното разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от представената по делото Заповед № 1015-21-17/27.01.2023 г. /л. 28/ на директора на ТП на НОИ-С. град, с която Е. Г. /главен експерт по осигуряване, подписала разпореждането, е оправомощена да издава и пописва разпореждания за отпускане, изменяне, отказване, спиране, прекратяване, възобновяване и възстановяване на парични обезщетения за безработица по реда на КСО, както и да издава и подписва разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени парични обезщетения за безработица. Същото отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, издадено е в писмена форма, съдържа фактически и правни основания за издаването му.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентен орган.

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са в установената форма. Съдът приема, че са спазени административно-производствените правила при издаването му.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичане на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Чл.54а, ал.1 КСО предвижда, че право на ПОБ имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенция по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в РБ или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за ОСВ в намален размер по чл.68а или професионална пенсия по чл.168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал.1 от КТ.

По силата на чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на ПОБ се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетения при условия и по ред, определени с акт на Министерски съвет. В тази връзка заличените данни за осигуряването на жалбоподателя чрез "АО Компани" ЕООД, се явяват релевантни досежно правото му на ПОБ.

В чл. 54ж, ал. 2 т КСО законодателят регламентира възможността при влязло в сила разпореждане

за ПОБ да се измени или отмени от органа, който го е издал, без ограничаване до законово регламентирани срокове – т. е. с оглед установените нови данни, релевантни за правото на ПОБ, овластеният административен орган, който е издал влязлото в сила разпореждане за ПОБ, постановява отмяната му, и последващия отказ за отпускане на ПОБ.

Видно от цитираните разпоредби, правото на ПОБ предполага правоимащото лице да е осигурено по смисъла на КСО, като релевантни досежно упражняването на това право се явяват данните по чл.5, ал.4 от КСО. От своя страна, понятието „осигурено лице“ е дефинирано с §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО, според законодател такова е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Нормата на чл.10, ал.1 КСО определя, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски, и продължава до прекратяването ѝ. Т.е. осигуряването е в корелативна връзка с извършваната трудова дейност, но трудовото и осигурителното правоотношение не са идентични. За това и представеният от жалбоподател трудов договор №008/12.01.2021г е прието че касае трудовото му правоотношение, но не и осигурителното. Последното зависи от установяването на реално осъществявана от лицето трудова дейност, каквито доказателства по делото липсват. От събраните доказателства се обосновава извод, че жалбоподател реално не е осъществявал трудова дейност по трудовия си договор с дружеството, предвид горното и не е бил осигурено лице за периода от 13.01.2021г до 31.10.2023г и не попада в персоналния обхват на чл.54а, ал.1 от КСО.

Съгласно жалбата се твърди, че през спорния период е работил като автомонтъорр на леки автомобили с работно място, намиращо се в [населено място],[жк], Индустриална зона до магазин „Л.“. Соченото твърдение е в противоречие с дадената от НАП информация, отразена в констативния протокол, че дружеството е имало регистрирано едно фискално устройство, но на друг адрес – [населено място], [улица]. Жалбоподател твърди, че трудовото му възнаграждение е в размер на 1400лв месечно, като му е изплащано в брой на работното място, което е в противоречие от събраните доказателства по делото: по данни от НАП за финансовата 2021г работодател е подал ГДД по чл.92 от ЗКПО с краен финансов резултат счетоводна загуба, а за 2020г, 2022г и 2023г не е подавана ГДД, този факт изключва изплащане на ежемесечно трудово възнаграждение в сочения от жалбоподател размер -1400лв. Изплащането му в продължение на три години в брой, а не по разплащателна сметка правилно е прието, че е индичия относно достоверността на това твърдение, което не е доказано с надлежни писмени доказателства. Същото не е доказано и пред съда. Не е доказано извършването на трудова дейност от жалбоподател и от останалите представени пред административния орган и пред съда писмени доказателства – Заповед №019/14.08.2023г, Заповед №08/31.10.2023г и образец №УП-3 №8/01.11.2023г. Визираните документи са подписани от управителя на дружеството работодател – А. М. О., а безспорно се установява, че това лице от 23.12.2022г до 10.11.2023г е изтърпявало наложено му наказание лишаване от свобода в Централния Софийски затвор. Съгласно писмо с вх.№1043-21-129-4/05.02.2024г от 02 РУ СДВР при посещение на служители от управлението на постоянния и настоящ адрес на А. М. О., последният не е установен на адреса, като по сведения от собственика на апартамента не живее там повече от 10 години. Съдът не приема аргумента в жалбата, че в решението се сочат данни за необразованост и криминално минало върху собствениците и управителите на осигурителя, както изразеното становище, че административната преписка не следва да се приема в цялост, тъй като дадените от ГДИН и 02 РУ СДВР сведения и данни, обективирани в писмените доказателства, са ирелевантни в настоящото дело. Посочената в обжалваното решение информация относно „собственици и управители“

според жалбата не цели претендираната дискриминация по признаци „необразованост“, „криминално минало“, а е изведена с оглед събраните писмени доказателства в административното производство и при преценка дали депозираните от жалбоподател документи са достоверни. Заповедите и образец УП 3 са подписани по време, когато управителят на дружеството О. е бил в затвора, което обстоятелство е съобразено от административния орган при преценка дали жалбоподател отговаря на изискванията за предоставяне на ПОБ по чл.54а, ал.1 от КСО.

За съставител на ГДД по чл.92 от ЗКПО за финансовата 2021г е вписано лицето А. О., като същото е преценено с оглед заеманата до този момент длъжност на лицето „мияч на превозни средства-ръчно“ в „Смарта сървисиз“ ЕООД. Жалбоподател е представил в административното производство фишове за заплати за месеците юли 2021г и май 2023г, като в тях липсва информация чий е подписът, с който са подписали, същите не са подпечатани, следователно в тях липсват необходимите реквизити. Във фишовете са посочени суми за вноски към ДОО, каквито обаче не са превеждани, което отново оборва тяхното съдържание. Сезиращата Директор ТП на НОИ С.-град жалба К. сочи неправилно наименованието на своя осигурител, не уточнява правноорганизационната му форма, въпреки че претендира да е работил в това дружество повече от две години и половина. За този продължителен период се предполага, че ако реално е осъществявал трудова дейност, е следвало да бъде запознат с наименованието на фирмата и нейната правноорганизационна форма. Към жалбата до съда не се сочат нови доказателства, а единствено копие от трудова книжка, издадена от Г. за периода 28.09.1980г-29.09.1982г и заеманата от него длъжност „автомонтьор“. Наличието на квалификация за извършване на дейността не води до заключение, че жалбоподател реално е извършвал такава в „АО Компани“ ЕООД.

Наличието на трудово правоотношение на жалбоподателя с дружеството установява задължение на работодателя за периода на договора да начислява дължимите осигурителни вноски, да подава информация за тях в НОИ и да ги заплаща, ако в този период лицето фактически е полагало труд. В случая осигурителни вноски не са внасяни относно лицето жалбоподател от страна на дружеството-осигурител.

Безспорно съгласно нормата на чл. 63, ал. 4 от КТ, изпълнението на задълженията по трудовия договор започва с постъпването на работника или служителя на работа, което се удостоверява писмено. В тежест на последния обаче е да докаже, че фактически е започнал да изпълнява задълженията си по трудовия договор /В този смисъл е Решение № 8144 от 01.07.2024 г на ВАС по адм. д. № 3588/2024/. За да се счита за осигурено, лицето следва да извършва трудова дейност, за която да подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Жалбоподател чрез процесуален представител обаче не поддържа доказателствените си искания за разпит на свидетели, които да дадат показания за извършваната от него трудова дейност в "АО-Компани" ЕООД. Единствено е искано от жалбоподател да бъде разпитан като свидетел в режим на довеждане счетоводителя на фирмата, който да даде показания за извършваната дейност на дружеството, което не е предмет на настоящото дело. Въпросът дали осигурителят е извършвал дейност е решен с административното производство с влезлите в сила предписания, което изключва пререшаването.

Всички останали доказателства по делото опровергават твърденията, че през периода от 13.01.2021г-31.10.2023г жалбоподателят К. е упражнявал трудова дейност в полза на „АО Компани“ ЕООД и съответно е бил осигурено лице по смисъла на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО от осигурител „АО Компани“ ЕООД и отговаря на изискванията на чл.54а от КСО. Не е доказано при условията на главно и пълно доказване в производството пред съда, че същият е отговарял на

дефиницията „осигурено лице“, дадена в §1, ал.1, т.3 от КСО. Предвид обстоятелството, че ПОБ се отпуска и изчислява въз основа именно на подадените на декларативен принцип от осигурителя данни по чл.5, ал.4 КСО, единствено при осъществен последващ контрол по разходите на ДОО може да бъде установено дали тези данни съответстват на действителното фактическо състояние. От доказателството е видно, че данните по чл.5, ал.4 от КСО за жалбоподател са подадени от дружеството неоснователно, предвид това са заличени от административния орган. Досежно изложеното, осигурителят е декларирал неверни данни и те са били служебно заличени. Новите данни и документи, имащи значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане на обезщетенията на К. сочат на тяхната недължимост. Установено е нормативно предвиденото задължение за възстановяване на недължимо получените обезщетения.

Издадения акт от органите на НОИ настоящия състав квалифицира като законосъобразен и по отношение на него не са налице пороците по чл. 146 от АПК. Анализът на установените по делото факти и обстоятелства налага извода, че в хода на административното производство са предприети всички необходими процесуални действия по установяване на обективната истина при спазване на истинност и служебно начало, съгласно чл. 7 и чл. 9 от АПК. В хипотезата на заличени данни по чл.5, ал.4 от КСО и с оглед специалния ред, установен в КСО с чл.54ж, ал.2 КСО с предвидената възможност за преразглеждане на влязло в сила разпореждане от органа, който го е издал, при наличие на нови доказателства, имащи значение за определяне на правото, размера и периода на ПОБ, с Разпореждане №214-00-17128-6/21.07.25г на ръководител на осигуряването и безработица е прието, че на К. неправилно е изплатено ПОБ за периода от 15.11.23г до 08.07.24г в размер на 6059,20лв.

При издаване на процесното решение, с което е потвърдено разпореждането на ръководител на осигуряването и безработицата при ТП на НОИ С. град, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразени са и приложимите материалноправни разпоредби и целта на закона.

В този смисъл, настоящият състав намира, че по делото не се установява упражняване на трудова дейност и на осигурения не следва да се признае правото на парично обезщетение за безработица. Представените и приети писмени доказателства – конкретно трудов договор доказват наличие на трудово, а не на осигурително правоотношение. Останалите представени от жалбоподател писмени доказателства – заповеди и УП 3, предвид периода на издаването им и соченото в тях, че са подписани от управител на „АО Компани“ЕООД, който в този период е изтърпявал ефективно наложено му наказание лишаване от свобода в Централния Софийски затвор, отново не доказват реално престиране на труд от страна на К.. Горните обстоятелства, както и липсата на платени осигуровки по партидата на жалбоподател, както и на подадени ГДД за няколко последователни години, категорично оборват твърдението на санкционираното лице за действително престиран труд и за изплащане на посоченото от жалбоподател ежемесечно трудово възнаграждение. Соченото от жалбоподател място на осъществяване на трудова дейност не съответства на установеното от компетентните органи такова – адресът на регистрация на ФУ съответства на деклариран пред НАП адрес на дейност, различен от този, сочен от жалбоподател. В съвкупност, всички събрани писмени доказателства опровергават твърденията на оспорващата страна и претенциите ѝ, че е извършвала реална трудова дейност, явяваща се задължителна предпоставка за осигуряване по КСО.

След като реално не е осъществена трудова дейност от К., не е възникнало и осигурително правоотношение с произтичащите от него права на осигурено лице по см. КСО. При това положение неправомерно получените средства следва да бъдат възстановени от жалбоподател.

Всички описани доказателства, установяващи липсата на реално положен труд от страна на жалбоподател, са нови данни и документи по см. чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, което потвърждава, че са налице законите предпоставки да се възстановят получените парични средства, явяващи се неоснователно изплатено ПОБ за периода от 15.11.2023 г. до 08.07.2024 г. в размер 6059,20 лв. Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

С оглед на горното основателна се явява и претенцията за разноски на ответника, поради което на осн. чл. 143, ал. 3 от АПК ще следва да се присъди сумата от 200 лв. - юрисконсултско възнаграждение .

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 67 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. И. К., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], вх.А, ет.4, ап.15 чрез адв. Г. У. срещу Решение №1040-21-528/27.08.2025г на Директор на ТП на НОИ -С., с което е потвърдено Разпореждане №214-00-17128-6 от 21.07.2025г на длъжностно лице по осигуряването и безработицата .

ОСЪЖДА Р. И. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 200 лв. разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: